



BR ROMANUS WAGEMANS
geboren te Ginneken op 7 september 1913
overleden te Dongen
op 26 december 2001

Het was op kerstavond enkele minuten over tien toen Broeder Romanus zijn kaartspelletje beëindigde, de kaarten tot een keurig stapeltje maakte, het bijna versleten elastiekje om het stapeltje deed en zoals elke avond het stapeltje kaarten in zijn rechterjaszak liet verdwijnen. "Wel te rusten allemaal".

In de korte gang keek hij nog even naar zijn visjes in het aquarium en liep met zijn rustige, enigszins moeizame tred richting kapel om voor het slapen gaan nog even dank te zeggen voor deze mooie kerstdag en de zegen te vragen voor de nacht. Daar zittend voor Hem, die zoveel voor hem betekende, werd hij getroffen door een zware hersenaandoening.

Met spoed naar het ziekenhuis gebracht, bleek aldaar dat redding niet meer mogelijk was. Op 26 december 2001, kort na middernacht, overleed Broeder Romanus - Cornelis Gerardus Wagemans.

Kees Wagemans werd geboren te Ginneken op 7 september 1913. Op de kleine kippenfarm groeide hij op en werkte als jongeman mee in het bedrijf. Ruim twintig jaar oud maakte hij kennis met de Broeders van Onze Lieve Vrouw van Lourdes te Dongen. Op 24-jarige leeftijd begon hij het noviciaat en werd nu Broeder Romanus genoemd.

De wat oudere Broeder Romanus kon goed overweg met de andere novicen die in de recreatie in hun jeugdig enthousiasme wel eens wat luidruchtig waren als compensatie voor het onderhouden van het vaak langdurig silentium.

Op 21 juni 1939 sprak hij zijn eerste geloften uit. De evenwichtige Broeder Romanus was uitermate geschikt voor de verpleging van psychiatrische patiënten. Na enkele jaren praktijk in Heiloo en Vught werd hij onderprefect van de jonge broeders in het in die tijd opgerichte scholasticaat in Heiloo.

Zijn rust en evenwichtigheid hadden een goede invloed op de jonge mensen. Daarnaast was hij iemand die zich graag en grondig verdiepte in de gangbare geestelijke lectuur van die tijd.

12 jaar lang is hij onderprefect geweest en door omstandigheden vaak met de volledige verantwoordelijkheid. Hij wist uit eigen ervaring dat de jonge broeders een zware verplegingstaak moesten vervullen en daarom stimuleerde hij sport en spel. Zelf was hij een goed en enthousiast volleybalspeler.

In 1958 werd hij weer de verpleegkundige, speciaal belast met de zorg voor mensen die een langdurige verpleging nodig hadden, enkele jaren in Huize Voorburg in Vught en meerdere jaren in Dongen.

Br. Romanus was een wijze mens die rustig en bedaard zomaar heel gewoon kon zeggen wat hij ervan dacht én waar hij het niet mee eens was. Bij het toenemen van de jaren werd het psychiatrisch verplegingswerk voor hem erg zwaar. Hij groeide naar de pensioen-leeftijd, en vond zijn thuis in het nieuwe broederhuis Glorieux. Daar kreeg hij de rust die hij had verdiend. Aanvankelijk maakte hij graag fietstochten in de bosrijke omgeving én zijn vaste wandeltochten door het dorp. Hij nam alle bezienswaardigheden en elke verandering daar in zich op en hield zijn medebroeders daarvan op de hoogte.

Hij las veel en verdiepte zich vaak in geestelijke lectuur. Het bezoek aan zijn zus in het zusterklooster Mariaoord stond tweemaal per week op het programma. 's Avonds speelde hij zijn spelletje kaart tot op die laatste kerstavond. Trouw was hij aanwezig in oefeningen en eucharistievieringen, altijd nog juist op tijd, want het

boek dat hij aan het lezen was boeide hem zo, dat de tijd weleens werd vergeten. Een goede en trouwe medebroeder ging van ons heen.

Op 31 december 2001 hebben wij Broeder Romanus - Cornelis Gerardus Wagemans - herdacht in een plechtige Eucharistieviering en hem begeleid naar zijn rustplaats op het kloosterkerkhof.